

גליון מס' 166
פרשת ויגש
 י' טבת תשפ"א

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

מסופר על רבי אליהו דסלר זצ"ל (משגיח דיישיבת פונבז' ורעייתו שיצאו מירושלים לתל אביב, ומשם בקו 54 לבני ברק. ירדו הרב והרבנית בתחנה האחרונה שבאותם ימים, לפני למעלה מ-50 שנה, הייתה ברחוב רבי עקיבא, ליד מתחם 'דובק'. היה זה יום חורפי במיוחד, גשם עז ניתך ארצה, והדרכים מלאו בוץ. כך השתרכו להם הרב והרבנית עם מזוודות בדרך הארוכה מ'דובק' ליישיבת פונבז'. לפתע עוצרת לידם מכונית. הנהג היה תלמידו של הרב דסלר מיישיבת גייססה. לפרנסתו עבד במפעל, והמפעל נתן לו מכונית. בראותו את רבו קפץ מהמכונית. נטל בידו המזוודות כדי להכניסן פנימה, תוך שהוא קורא לעברם: "אתם צריכים ליישיבה?" א"ל הרב דסלר: "ברצוני לשאול אותך שאלה". - "ייכנס הרב פנימה וישאל שם את השאלות". "לא! ברצוני לשאול בחוץ: אני יודע שהמכונית אינה שייכת לך אלא למפעל, והיא ניתנה לך לצרכי מסחה. לא כדי לקחת אותי טרמפ" ... "לא, זה בסדר. הרב יכול להיות רגוע, יש לי רשות לקחת אנשים", "ככה? אבל יש לי עוד שאלה: מי נתן את הרשות. בעל המפעל הממונה עליך?" התלמיד הביט ברבו בתדהמה: "הבוס של המפעל? אני לא רואה אותו בעיניים... זה שממונה עלי נתן לי רשות!", "הממונה עליך יכול לתת לך רשות? כלום מכונית זו שייכת לך? הוא יכול רק לתת לך הוראות!", "א"כ מה הרב'ה יעשה?", "שום דבר, אלך ברגל". סיים הרב. התלמיד נטל את המזוודות, והרב הלך ברגל!. גזלן הוא לא רק זה שנכנס לבית חברו ונוטל חפצים. שואל שלא מדעת - גזלן, ולווה רשע ולא ישלם - אף הוא גזלן. יעקב אבינו לא נסע בעגלות לבאר שבע, כי לא לשם כך נתן אותו פרעה, וחשש מגזל. ה' יעזרנו ויצילנו מעון גזל! (יחזקאל בראשית).

הזהירות מגזל

"ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא בארה שבע... ויקם יעקב מבאר שבע, וישאו בני ישראל את יעקב אביהם... בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אותו" - בתחילה כתוב: "ויסע ישראל", ולא כתוב איך נסע. ואילו בהמשך, כשיוצא מבאר שבע למצרים, כתוב שנסע "בעגלות אשר שלח פרעה". לשם מה מספרת לנו כאן התורה באיזה אופן נסע, נראה מכאן פשוט מופלא הטומן בחובו מוסר גדול: מה עשה יעקב בבאר שבע? מצינו בחז"ל שהלך יעקב לקצוץ את הארזים שנטע אברהם אבינו בבאר שבע לצורך המשכן שיקימו עם ישראל במדבר. אברהם אבינו ידע שעם ישראל יהיו במדבר ויבנו משכן, ויצטרכו קרשים עבור הבריה התיכון, לכן נטע ארזים בבאר שבע, שבהם יוכלו צאצאיו, בני ישראל, להשתמש למלאכת המשכן. יעקב אבינו יודע בדיוק להיכן הולכים הם כעת: יורדים למצרים, לקיים את ה"ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם", ישהו שם כמה מאות שנים, ומשם יצאו למדבר ויבנו את המשכן. לכן, הגם שיעקב אבינו הולך לראות את יוסף בנו חביבו שלא ראהו 22 שנה ומצפה בכיליון עיניים לראותו - אף על פי כן מאריך הוא הדרך ועובר דרך באר שבע, כדי לקצץ הארזים שנטע אברהם ולהביאם עמו למצרים. אך ידע יעקב שפרעה נתן לו העגלות על מנת שירד עמן למצרים, ולא שילך עמן לבאר שבע, ואיך יוכל להשתמש בהן בנסיעתו לבאר שבע? ובאמת כך אמר יעקב: אם אשתמש בעגלות של פרעה בנסיעה לבאר שבע, אעבור על איסור גזל!, מאחר שזה 'שואל שלא מדעת'. לכן בנסיעה לבאר שבע לא כתוב שנסע בעגלות, כי אכן לא השתמש בהן בדרך זו. רק כשיצא מבאר שבע לכוון מצרים אז כתוב: "וישאו בני ישראל את יעקב אביהם.. בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אותו". כעת יכול הוא להשתמש בעגלות של פרעה. נורא נוראות! עד היכן הזהירות מגזל!

זמני הדלקת נרות:

פרשת ויגש

כניסת השבת

16:23

צאת השבת

17:23

ר"ת 17:56

רחוב גלבוע 11 גבעתיים

לקבלת העלון במייל: r0533157301@gmail.com

יוסף פירנס את אביו 17 שנה – בפסוק: "אשרי שמרי משפט עושה צדקה בכל עת" וכי אפשר לאדם לעשות צדקה בכל עת, אלא זה הזן את בניו ובנותיו כשהם קטנים, ומעלה יתירה ממנו הוא שמפרנס את אביו ואמו שהוא מקיים מצות כיבוד אב ואם והיא צדקה גדולה שאין לך למעלה ממנה, על כן שכרה אריכות ימים, וכן מצינו אצל יוסף שפרנס את אביו 17 שנה כמדה כנגד מידה בזכות צדקה שעשה יעקב עמו שפרנס אותו 17 שנה שהרי כשנמכר יוסף היה בן 17 שנה והוא שכתוב "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה".

יוסף מלך שמונים שנה – בספר מידה כנגד מידה הביא מצאתי כתוב שלא היה מלך שמלך שמונים שנה כמו יוסף, דזמן מלכותו של יוסף היה שמונים שנה, ונזרקה רוח הקודש בשבטים ואמרו "עוד יוסף חי" "עוד" בגימטריא 80, לרמזו על משך זמן שלטונו, ומה שזכה לזה מפני שמר על היסוד שהוא בגימטריא 80.

ישראל שובים את שוביהם – במדרש (רבה שיר השירים א, א) "ואולך אתכם קוממיות" - בקומה זקופה, כיוסף, מה יוסף נמכר לאהלי קדר, שנאמר: "וימכרו אותו לישמעאלים" וחזר וקנה את קוניו שנאמר: "ויקן יוסף את כל אדמת מצרים", כך ישראל יהיו שובים לשוביהם.

נסתלקה השכינה מהאחים – בפסוק כתוב: "וינשק לכל אחיו ויבך עליהם", בזוהר הקדוש: על בנימין בכה מפני שראה ברוח הקודש שיחרב בית המקדש שבחלקו ועל האחים בכה כי ראה שילכו לגלות בין העמים, אבל האחים לא בכו מפני שרק בו נצצה רוח הקודש מה שאין כן בהם וזאת משום שסלקו את השכינה מיעקב אבינו, לכן גם מהם נסתלקה השכינה.

מיעוט חיי יעקב – במדרש בשעה שאמר יעקב לפרעה שחיוו "מעט ורעים היו", אמר לו הקדוש ברוך הוא: "אני מלטיתך מעשו ומלבן והחזרתני לך דינה וגם יוסף ואתה מתרעם על חייך, חייך שיחסרו משנותיך כמניין התיבות שיש בפסוקים אלו: "ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך, ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלושים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם" שהם 33 תיבות ולכן נחסרו מחייו 33 שנה ונפטר בגיל 147 שלא כיצחק אביו שנפטר בגיל 180. [ויש אומרים: שהוא כמספר האותיות במילים "לא השיגו את ימי שני חיי אבתי בארץ מגוריהם" (מספר מידה כנגד מידה)]

מיעוט חיי יוסף – מפני מה נתקצרו שנותיו של יוסף? - מפני שלא ירד מעל המרכבה לכבוד אביו, אלא אמר אפול על צוואריו מעל המרכבה (ילקוט תימני כ"ח - מעיו גנים).

שרח בת אשר – בתרגום מובא שהיא בישרה ליעקב אבינו שיוסף חי ובשכר זה זכתה להיכנס בחיים לגן עדן. (ספר מידה כנגד מידה)

התפילה

מעלת תפלת הדרך

בשנת תרצ"ו ביקר האדמור ה"אמרי אמת" מגור בארץ ישראל, ופגש ברב החסיד רבי ליפא שוואגער ז"ל מחשובי חסידי האסיאטין, שהתעסק בהדפסת והוצאת ספרי קודש וכתבי יד, מסר לו ה"אמרי אמת" כתב יד על התורה שהיה ברשותו מהרה"ק המקובל רבי חיים ויטאל ז"ע תלמידו של רבינו האריז"ל, כדי שיוציאם לאור, וקבע עמו שיחזירנו לו כאשר יסיים להעתיקו ולהדפיסו. באותם ימים התחילו פרעות ומאורעות על ידי הישמעאלים הרשעים ימש"ו, שהרגו וטבחו בבני ישראל עם קודש ללא רחם, וזה גרם שלא היו יכולים להתעסק בעבודת הקודש להעתיק ולהדפיס. כאשר ראה הרב שהוא בשנת תרצ"ט שעדיין לא הספיק להדפיס את כתב היד, החליט להחזירו לבעליו, חיפש אחר שליח שייקח ה"כתבים" לפולין, ומצא – את הרה"ק רבי אברהם אלימלך מקארלין ז"ע הי"ד, שביקר אז בארץ ישראל והיה בדרכו חזרה לפולין, ושלח עמו את תכריך הכתבים, שימסרנו לה"אמרי אמת", אולם כאשר אך דרך הרה"ק מקארלין על אדמת

פולין, פרצה המלחמה הנוראה מלחמת עולם השנייה, השתבשו הדרכים ולא הגיעו הכתבים לבעליהם. לאחר זמן קצר נהרג הרה"ק ר"א א מקארלין הי"ד, והכתבים נאבדו ונעלמו.

אחר זמן מה עלה ביד ה"אמרי אמת" לברוח מידי הרשעים בניסי ניסים, ועלה לארץ ישראל, נכנס החסיד אל רבו והתנצל לפניו מאוד על אובדן הכתבים, הרגיעו הרבי ושאלו "נו, האם ראית איזוה אימרה בכתבים", השיב הלה שאינו זוכר מאומה, נענה הרבי ואמר "אני אגיד לך מאמר אחד שהיה כתוב שם בהקדמת הספר", דהנה בפסוק בפרשת מקץ כתוב (פרק מד פסוק ד) "הם יצאו את העיר לא הרחיקו, ויוסף אמר לאשר על ביתו קום רדוף אחרי האנשים והשגתם".

ויש להבין מדוע הדגיש לו יוסף לרדוף אחרי השבטים בטרם יספיקו להתרחק מן העיר? אלא, שנפסק בשולחן ערוך (אור החיים ק, ד) שהיוצא מן העיר צריך לומר "תפילת הדרך" אחר שהרחיק פרסה מן העיר, לפיכך הורה יוסף למנשה – מהר להשיגם טרם יתרחקו מהעיר פרסה, וכבר יאמרו "תפילת הדרך", ואז לא תוכל להרע להם כלל, כי התפילה תעשה פירות ולא תצליח להזיקם.

הרה"ק רבי חיים ויטאל זצ"ל כתב שם שאחר שסיים את כל חיבורו על התורה נתגלה לו פירוש נפלא זה בחלום.

כתב היערות דבש (דבש א): "בברכת" שמע קולנו" ישים כל מגמותיו לה', להתפלל על כל צרכיו, לא ייבצר דבר מה שלא יתפלל בו לה' - אם צריך לעשות שידוך - יתפלל. לסחורה - יתפלל לה' שיצליחו ויוליכו בדרך הישה כללו של דבר: אין דבר מה שרצונו לעשות בו ביום, שלא יתפלל לה' להצליחו ולהוליכו בדרך הישר והנכון". והחזון איש באגרותיו כתב (ה"א ב', ה"ג ב') "יש להתפלל בכל נוסח, ובלבד שיצא מן הלב... אדם רשאי לנסח תפילה קצרה לצרכיו, ואף להזכיר שם, ובכל זמן ביום, ואין צריך לכוללה בתפילת שמונה עשרה, ומתחיל בלשון 'יהי רצון מלפניך'.

כוחה של תפילה אמיתית - רבי משה אהרן שטרן סיפר, סבו הצדיק רבי יעקב יוסף הרמן עסק בשידוך עבורו. אבל קודם שעשה את השידוך, וכמו בכל דבר שאל רבי יעקב יוסף את "אדון הכל" - הקדוש ברוך הוא, אם זה שידוך טוב ומתאים. הלך לכותל המערבי, התפלל שהקדוש ברוך הוא יתן לו אות אם שידוך זה טוב לנכדו. עם סיום תפילתו התעופף נייר שהיה מונח בין אבני הכותל ונח בין רגליו. הגביה את הנייר, וראה שהוא דף שנתלש מסידור הסתכל רבי יעקב יוסף בדף, ומה היה כתוב בו? "וארשתין לי לעולם, וארשתין לי בצדק ובמשפט, ובחסד וברחמים!" האם שייכת תשובה יותר ברורה מן השמיים, ומיד? זו כוחה של תפילה אמיתית! ("בית ומנוחה").

תפילה קודם צאתו לדרך - בא וראה כשהאדם יוצא לדרך, יסדר תפילה לפני אדונו כדי להמשיך עליו את השכינה, ורק אחר כך יצא לדרך, ושכינה מהלכת עמו להצילו בדרך ומכל דבר. וזה שנאמר ביעקב, (פרשת ויצא כ"ח ב') "אם יהיה אלוקים עמדי" - זהו זיווג השכינה, "ושמרני בדרך הזה" - לגאול אותו מכל רע, ויעקב יחידי היה באותה שעה ושכינה הלכה לפניו. כל שכן שני חברים שיש ביניהם דברי תורה על אחת כמה וכמה (עבד המלך).

המשלוח ששלח יוסף ליעקב

"ולאביו שלח כזאת עשרה חמורים נושאים מטוב מצרים ועשר אתונות נושאות בר ולחם ומזון" יוסף שלח עשר מכל מין, כדי שיעקב יוכל לעשר - ויאות לומר שהיה לסימן שהוא יודע שיעקב נדר המעשה, כמו שנאמר 'וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך'. לכן שלח עשרה זכרים כולם מטוב מצרים, ועשר אתונות נושאים בר ולחם ומזון - שכל אחת הייתה נושאת משלושתם, באופן שהיה מספר שלם שיוכל לתת המעשה, אתון א' כמו שהוא, וכן חמור א' כמו שהוא עם משאו, וזה יהיה סימן לאביו שהוא יוסף. ואם לא היו עשרה שלמים הזכרים ועשר הנקבות - כבר היה קשה לו להפריש המעשה (מעשי ה' לרבינו אליעזר אשכנזי, מעשי אבות פמ"א) (פרי אדמה). והרא"ש כתב: לכן שלח עשר מכל מין, שהוא מספר שלם, כדי שיוכל להפריש מהן מעשר כאשר נדר "כל אשר תתן לי עשר אעשרנו". ואין זה נראה - כי מעשר בקר וצאן אמר רחמנא, ובטמאות ודאי אין מעשר נוהג (הכתב והקבלה) (פרי צדקה).

ישנן דעות שונות האם כשנפגשו יעקב ויוסף ברכו "שהחינו" או "מחיה המתים". איזו ברכה נוספת היה עליהם לברך כשפגשו האחים ואביהם את יוסף?

הבית יוסף (או"ח ס' ק"ב הביא בשם "שבולי הלקט" תפילה ס"ח שכתב בשם מדרש אגדה): כשבא יעקב למצרים ונתקבצו השבטים עם יוסף, ברכו ברכת "מקבץ נדחי עמו ישראל".

מה הקשר בין שרה אמנו לפרשת השבוע?

בפרקי דרבי אליעזר (פכ"ו) מובא: כאשר נלקחה שרה לבית פרעה, כתב לה פרעה את ארץ גושן בכתובתה, ומאז שורה הקדושה במקום זה בזכותה, ולפיכך ישבו שם בני ישראל כשהגיעו למצרים.

מדוע ניגש יהודה אל יוסף ודיבר עמו קשות, והרי יהודה עצמו הוא זה שאמר: "הננו עבדים לאדוני גם אשר נמצא הגביע בידו"?

תירץ האלשיך הקדוש: בתחילה היה סבור יהודה כי צרות אלו באו עליהם כעונש על שמכרו את יוסף, ועתה נגזר עליהם להילקח לעבדים. אולם כאשר ראה יהודה כי כולם יצאו נקיים, ורק בנימין נלקח לעבד, הבין כי אין זה בגלל חטא מכירת יוסף, שהרי בנימין לא היה כלל עמהם באותה עצה, ולא השתתף במכירה. משום כך נגש אליו ודבר עמו קשות (וקראת לשבת עונג).

ישנן דעות שונות האם כשנפגשו יעקב ויוסף ברכו "שהחינו" או "מחיה המתים". איזו ברכה נוספת היה עליהם לברך כשפגשו האחים ואביהם את יוסף?

הבית יוסף (או"ח ס' ק"ב) הביא מ"שבולי הלקט" (תפילה ס"ח) שכתב בשם מדרש אגדה: כשבא יעקב למצרים ונתקבצו השבטים עם יוסף, ברכו ברכת "מקבץ נדחי עמו ישראל".

מה הקשר בין שרה אמנו לפרשת השבוע?

בפרקי דרבי אליעזר (פכ"ו) מובא: כאשר נלקחה שרה לבית פרעה, כתב לה פרעה את ארץ גושן לכתובתה, ומאז שורה הקדושה במקום זה בזכות שרה, ולפיכך ישבו שם בני ישראל כשהגיעו למצרים.

בן כמה היה בנימין כשיהודה אמר ליוסף יש לנו אב זקן וילד זקונים קטן?

בנימין היה כבר אב לעשרה ילדים (כמו שמצינו כאשר מנה את השבעים נפש שירדו למצרים עם יעקב). וכוונת יהודה הייתה שהוא בן זקונים - ילד שעשועים לאביו, כדי לעורר רחמי יוסף עליו. (הרב צולק)

למי הגיע עושרו של יוסף?

יוסף הטמין שלושה אוצרות מכל הכסף שצבר במצרים, אחד מצאו קרח, ממונה על אוצרותיו של פרעה. השני מצא אנטונינוס והשלישי שמור לצדיקים לעתיד לבוא (גמרא פסחים ק"ט). ויש להבין איך הטמין יוסף את הכסף, הרי הכסף שייך היה לאוצר מדינת מצרים, שהכתוב אומר (מ' ז' ד') "יבא יוסף את הכסף ביתה פרעה", משמע שהוא שייך לבית המלוכה של פרעה מלך מצרים. מבאר ה"שפתי כהן": היו שני אוצרות של כסף: האחד - כספם של אנשי מצרים, והשני - הממון שהצטבר מכל העולם. כספם של אנשי מצרים - שייך היה לפרעה. ועם ממון זה יצאו בביות מצרים. אולם ממון שאר העולם היה שייך ליוסף, ולכן הטמינו. ומדוע ממון כל העולם שייך ליוסף? לפי שפרעה ראה בחלומו שיבולים ופרות עולות מהיאור, ומי היאור נמצאים במצרים, כי הוא הנילוס. ואם כן חלום פרעה היה רעב ושובע רק במצרים. ולכן רק ממון מצרים שייך לו. אולם יוסף הוסיף פרט בפתרון שאינו נמצא בחלום פרעה: "שבע שנים באות שובע גדול בכל ארץ מצרים" - שנות השובע יהיו רק במצרים. "וקמו שבע שני רעב אחריהן ונשכח כל השובע בארץ מצרים וכילה הרעב את הארץ" - כלומר ה'ארץ' הוא כל העולם - בכל העולם יהיה רעב, וזה שייך ליוסף בלבד, וממון זה הטמין. סוף דבר למדים מכאן, שהקב"ה סובב רעב עצום, למען הקדים תרופה למכה - להכין ביזת מצרים וביזת הים.

ועל זה נאמר: "לא אתם שלחתם אותי הנה כי האלוקים".

"ויגש אליו יהודה" - מדוע ניגש?

ניגש אליו יותר בקירוב כדי להרבות בתחנונים (רוקח)

מדוע נתן לבנימין 5 חליפות שמלות?

א. 1. על שקרע בגדיו עם אחיו. 2. על שהוא בן אמו. 3. קנס על בושתו שהוציא עליו שם גנבה, ועוד שנים שחייב עצמו בכפל. ב. לרמוז לו שעתיד לצאת ממנו בן שיצא מלפני המלך בחמשה בגדי מלכות כמו שכתוב (אסתר ח, טו) "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות וכו'." (גמרא מגילה טו).

ג. יש מבארים שהוא נגד עין הרע לכן נתן לו בדווקא חמש. על מי ועל מה בכה יוסף?

בכה על צווארי בנימין, ועל שני בתי מקדש שהיו בחלקו של בנימין ועתידין להחרב.

איזו נבואה ניבא פרעה ולא ידע מה ניבא?

"ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים" - סופם לעשותה [את מצרים] כמצולה

סיפור לשבת

שלא לבייש יהודי

"ולא יכל יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הוציאו כל איש מעלי ולא עמד איש איתו בהתוודע יוסף אל אחיו" (מה, א)

כשהורה יוסף לכל עבדיו להשאירו לבדו עם האחים, נותר יוסף יחיד מול עשרה אנשים גיבורים, אשר גבורת כל אחד ואחד מהם היתה רבה עד שאילו בעט בו אחד מהם היה מת (ילקוט שמעוני בראשית מה רמז קנא).

מבואר במדרש (תנחומא ויגש ה): "לסכנה גדולה ירד יוסף, שאם הרגוהו אחיו אין בריה בעולם מכירו". ולא זו בלבד, מוסיף רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל בספרו "תפארת יהונתן" ואומר, אלא שהסכנה לא פגה גם אחרי שהתגלה אליהם, וגם לאחר שאמר "אני יוסף", עדיין היתה סכנתו גדולה מאד, אולם אף-על-פי-כן, לא התירה לו עדינות נפשו לבייש את אחיו ולגרומם להם אי נעימות, ולכן ביקש: "הוציאו כל איש מעלי" והכניס עצמו לסכנה לשם כך.

מוצאים אנו לא פעם אצל גדולי ישראל, שכאשר עמד על הפרק ענין שעלולה היתה לנבוע ממנו פגיעה ביהודי, הם העדיפו להפסיד ולוותר על הכל ובלבד שלא יפגע איש מישראל. בספר "איש צדיק היה", מסופר שפעם אחת החזן הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי זצ"ל לבית משפט, בתביעה לפרוע שטר שהוא חתום עליו כערב. הרב לא הצליח להיזכר שחתם אי פעם על שטר כזה, וכדי לברר את הענין עד תומו, הופיע לבית המשפט במועד הנקוב. הצצה אחת בשטר הנקוב הספיקה לו כדי לדעת בביטחון שחתימתו זויפה, אך הנה נראה מולו בעל החוב, שהשפיל את עיניו מרוב בושה על מעשה הזיוף. רבי אריה החליט שלא לביישו, משום כך אישר לבית המשפט כי זוהי אכן החתימה שלו! בקשה אחת ביקש: שיאפשרו לו לפרוע את החוב בתשלומים חודשיים, בקשתו התקבלה, ובמשך שנים אחדות שילם הרב מכספו בכל חודש עשרים ושמונה לירות על שטר שמעודו לא חתם עליו ובלבד שלא להלכין פני חברו ברבים!!!

כיוצא בכך מסופר על האדמו"ר רבי יעקב יוסף טברסקי מסקווירא זצ"ל, שהעדיף לוותר על מנהגי קדשו, ובלבד שלא להכלים אדם. היה זה ביום טוב אחרון של פסח, בית המדרש הגדול בשיכון סקווירא היה מלא אדם מפה לפה. מלבד החסידים, הסתופפו במקום גם הרבה אורחים, אשר הגיעו להשתתף בשמחה משפחתית של אחד החסידים. לאחר קריאת התורה כובד אחד מאורחיו הרבים של בעל השמחה בתפילת מוסף. הלה עלה על הבימה ופצח בניגון עליו עם המילים "ק-ה-ק-לי וגואלי...". פיוט אשר על פי מנהג סקווירא אין אומרים אותו ביום טוב שחל בשבת. החסידים אשר הכירו את רבם וידעו כי אין הוא משנה מאומה מן המסורת שאותה קבעו אבותיו, העבירו את מבטיהם בין החזן המנגן ובין האדמו"ר, כשהם מצפים בכל רגע שהנה, הנה יקום הרבי ויתקן את הטעות, או, לכל הפחות, ירמוז לגבאי להשתיק את החזן. אולם הרבי החריש והאזין בתשומת לב לקול שירתו של החזן.

עם סיומה של תפילה, נגשו מספר חסידים אשר לא יכלו לעצור ברוחם ותמהו באוזני הרבי: "הלא בסקווירא נוהגים שלא לשיר פיוט זה ביום טוב שחל בשבת". "נכון מאד", אישר להם הרבי, "אולם בסקווירא ישנו מנהג נוסף: שלא לביש ולא להכלים את הזולת!"... (ומתוק האור)

**הקהלה היקרה
במעמד תפילת
ערב ראש חודש טבת
בצינונו הקדוש
של בנימין בן יעקב
בכפר סבא**

הדלקת נרות החנוכיה - חנוכה תשפ"א

בבית הכנסת "אליהו הנביא" תל אביב

הדלקת החנוכיה של מורינו הרב חיים הכהן זצ"ל בביתו

ברחבת "בית קובי" גבעתיים

בבית הכנסת המרכזי "בית יוסף" גבעתיים

יעמדו על הברכה

להנצחות ולהקדשות
במייל: b5448622@gmail.com | sms: 054-4843340-ב

לעילוי נשמת רבינו:
הרב חיים אבישלום
בן בלנקה זצוק"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואה שלימה:
אידית דובה
בת אלקה רות הי"ו

התורמים

לעילוי נשמת:
האישה הצנועה מרת
פנינה בת בלנקה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת:
הרבנית
צפורה בת טובה ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה.

שמות:

לעילוי נשמת:
ויולט טוינה בת תפחה ודוד ז"ל
נפטרה י"ח אלול תש"פ
שלמה טוינה בן דבורה ודוד ז"ל
נפטר ט"ו אלול תש"פ
ת.נ.צ.ב.ה.

נתרם ע"י בנה
ר' חיים גלוברמן הי"ו
לעילוי נשמת:
שרה בת אברהם
ת.נ.צ.ב.ה.